

Na návštěvě u předsedy polských mysliveckých trubačů

Klub mysliveckých trubačů Polska oslavil v letošním roce 25 let od svého založení. V červenci jsem byl pozván na jednání rady Klubu polských trubačů. Při této několikadenní návštěvě jsme mnoho hodin společně hovořili o lese, myslivosti, lesnických školách a mysliveckých trubačích s předsedou klubu trubačů Polska, členem Kulturní komise Polského mysliveckého svazu, předsedou okresní myslivecké kulturní komise a ředitelem lesní správy státních lesů Sarbia **Dr. Ing. Maciej Strawou**. Se čtenáři Myslivosti se rád o některé zajímavé myšlenky a nevesední prožitky z této cesty podělím.

Zrušené ME trubačů

V letošním roce se mělo v červnu v polské Pszczynie konat 3. Mistrovství Evropy mysliveckých trubačů. Přihlášeny byly soubory ze Slovenska, Maďarska, Česka, Německa, Slovinska, Polska a předběžně byla přislíbena účast alespoň jednoho souboru z Ukrajiny, Litvy a Běloruska. Vzhledem k epidemiologické situaci byla soutěž nejprve odložena a poté s konečnou platností zrušena.

Hlavním organizátorem a duší celého projektu byl Maciej Strawa. Ten se svým týmem spolupracovníků připravil veškeré podmínky pro reprezentativní konání ME, včetně propagačních materiálů, plakátů, programu, zajištění partnerů a zážití, aby nakonec veškeré materiály uložil do šuplíku ve své pracovně. Organizátorům bylo zrušeného mistrovství líto, ale odvolány musely být i mnohem větší a významnější akce po celém světě, včetně olympiády.

Nad tím vším jsem cestou přemýšlel, když jsem se spolu s manželkou vydal na návštěvu za Maciejem. Vzhledem k programu jednání a daleké cestě jsme vyjeli již ve čtvrtek, abychom měli dostatek času vše projednat a naplánovat další spolupráci.

Po osmihodinové cestě jsme dorazili do bydlíště Macieje. Ani průtrž mračen nezabránila Maciejovi a jeho synovi zahrát nám milé uvítání na borlice a pak jsme v kruhu rodiny, s manželkou Izabelou a již dospělými dětmi společně pověčeli, oslavili narozeniny paní Izabely a probrali program následujících dní. Na cestě před loveckou restaurací s penzionem, kde jsme byli ubytováni, nás vítala daňčí zvěř. V hladině přilehlého jezera se odrážely již jen reflektory projíždějících aut na spojnici mezi Poznaní a Piťou, doprovázené skřehotem žab. Po náročné cestě jsme usnuli, jako když nás do vody hodí.

Na lesní správě Sarbia

V pátek ráno, po vydatné snídani s výhledem na jezero, jsme byli pozváni na obhlídku lesní správy Sarbia, kde je Maciej ředitelem. V historických budovách jsme navštívili centrum požární ochrany, síň historie a kancelář ředitele, kde jsme se u kávy se zákusem dozvěděli základní údaje o lesní správě.

Lesní správa Sarbia patří do vojvodství Velkopolského s nadřízenou správou v okresním

městě Piña, pod kterou spadá dalších 19 lesních správ, z nichž některé spadají také do vojvodství Západopomořanského.

Lesnatost regionu se pohybuje přes 42 % a v některých obcích až 70 %. Sarbia patří k těm hustě zalesněným s rozlohou okolo 20 000 ha lesa, který je z 95 % tvořen borovicí. K tomu se stará o dalších 500 ha lesů jiných vlastníků.

O les pečují 50 lesníků, z čehož jich 20 pracuje na závodě a 30 přímo v lese, a dalších 70 lesních dělníků privátních firem najímaných lesní správou ve výběrovém řízení. Ročně vytěží okolo 100 000 m³ dřevní hmoty a z toho 80 % pomocí harvesteru.

Každá lesní správa zřídila a provozuje výukové centrum pro veřejnost. Zde pořádá přednášky především pro školáky. Velikost centra je dána dostupností lesní správy pro obyvatele z okolí. Na lesní správě Sarbia byl založen také dvanáctičlenný soubor mysliveckých trubačů, který se podílí nejen na akcích lesní správy a trobí při lovech, ale také se účastní trubačských soutěží.

Dr. Ing. Maciej Strawa

Před LS Sarbia – zleva probošt Bogdan Spychaj, Petr Šeplavý, Diana Šeplavá, Maciej Strawa

V takto zalesněných oblastech bez průmyslu má lesní správa nejen velký význam v poskytování práce místnímu obyvatelstvu, ale je často i centrem podpory kultury, vzdělávání a duchovního vyžití obyvatel. Například lesní správa pořádá každý rok mezinárodní malířský workshop Malování se sv. Hubertem.

Největší problémy způsobují škůdci a požáry. Například letos zasahovali proti škůdcům chemickým postřikem z letadla na ploše 1580 ha. Letecká služba pomáhá i při hašení požárů. V rovinaté krajině bylo možné postavit věže, z nichž je kamerovým systémem přenášán obraz do kontrolního střediska. Takto jsou vybaveny všechny lesní správy a dosah kamer se se sousedními překrývá. Jakmile se někde objeví kouř z požáru, je lokalizován ze dvou pozorovatelů a určí se přesně místo zásahu. Následně je povolána letecká služba, která je schopna zasáhnout na jakémkoliv místě do deseti minut a provádí první hašení, než dorazí požární ochrana. Přesná lokalizace a rychlost zásahu jsou nezbytnou podmínkou k zabránění nekontrolovatelného šíření požáru.

Ohnivě peklo v Notečském lese

V roce 1992 na lesní správě Potrzebowice projížděl 10. srpna vlak lesním úsekem. Dlouhotrvající vlina veder a zablokované brzdy jednoho z vagónů způsobily obrovský požár, jehož ohnisko bylo roztažené podél značné části trati. Plameny dosahovaly do výše 1 km a znemožnily použití k hašení letadla. Požární jednotky se snažily přehradit šíření požáru, ale ohnivě koule špiček stromů překonávaly ve stoupajícím žáru nejen hasiče, ale i vodní plochy.

Během osmi hodin shořelo 6000 ha lesa. V obci Biata, na břehu stejnojmenného jezera, sezval místní kněz Edmund Klemczak všechny obyvatele do kostelíka. Muže poslal na pomoc hasičům a ženy a děti zůstaly v kapli a modlily se k panně Marii o pomoc.

Po osmi hodinách přišel vydatný déšť, který požár uhasil. Jen zázrakem neshořel žádný obytný dům, pouze několik stodol a nikdo nepřišel o život.

Na obnově lesa se podílely všechny lesní správy z regionu Piña, jejichž názvy jsou na pamětních kamenech umístěných ve svěřených úsecích. V kostelíku byl v roce 2002 vysvěcen oltář Sv. Huberta a každý rok se zde scházejí obyvatelé obce se vzpomínkou na záchranu před požárem „seslanou z nebes“.

Naučili jsme se žít s vlkem

V současné době připravuje lesní správa Sarbia podklady k novému desetiletému plánu hospodaření. Obdobně se na deset let stanoví také plán mysliveckého hospodaření s tím, že z něj pak vychází aktuální roční plány.

V rámci lesní správy je pronajato pět honiteb a jednu si správa ponechala jako režijní. Lesní správa může mít režijní honitbu, jen pokud je myslivecké hospodaření ziskové.

Nedávno Macieje navštívil předseda trubačů z Durynska Thomas Franke se svým otcem, který ulovil jelena o jeden bod pod zlatou medailí.

Honitby se pronajímají pouze mysliveckým sdružením, která jsou členy Polského mysliveckého svazu, za cenu uvedenou v ceníku. Cena se vytváří s ohledem na druh a bonitu honitby a počty zvěře a s konečnou platností ji schvaluje maršálek vojvodstva, u nás bychom řekli hejtman. Honitby pronajímají u ploch s alespoň 40 % lesní plochy Státní lesy a u polních honiteb s méně než 40 % lesa pak obec. Plány chovu a lovu schvalují a kontrolují Státní lesy ve všech honitbách i v těch, které nepronajímají.

Myslivecké sdružení, které se uchází o pronájem honitby, musí mít nejméně deset členů. Myslivci jsou povinné členy Polského mysliveckého svazu, který vydává lovecké lístky a zajišťuje pojištění.

Honitba se pronajímá na deset let, a pokud sdružení hospodaří podle plánu a nevznikají v honitbě problémy, tak se může o pronájem ucházet i v dalším období. V případě problémů může být pronájem ukončen kdykoliv.

Průměrná výměra honitby se na lesní správě Sarbia pohybuje kolem v Polsku minimálně stanovené výměry 3000 ha. Na celé výměře lesní správy se ročně uloví 200 ks jelení zvěře, z toho 80 jelenů, 50 ks daňčí zvěře, z toho 15 daňků, 300 ks srnčí zvěře, z toho 150 srnců a 1000 divokých prasat. Lesní správa obhospodařuje zhruba 500 ha polí, z čehož 50 ha tvoří políčka pro potřeby zvěře.

Myslivecká sdružení musí platit škody vzniklé na polích i v lese. Za celou lesní správu se škody pohybují kolem 200 000 Złotých ročně, což je asi 1 200 000 Kč, tedy zhruba

60 Kč na 1 ha. V případě neshody se myslivecká sdružení obrací na příslušnou lesní správu a v případě režijní honitby je odvolacím orgánem regionální správa státních lesů (RDLP). Pak už je jen možnost domáhat se práv soudně. V celém Polsku takových soudů probíhá zhruba sto za rok, jeden aktuálně na lesní správě Sarbia.

Na území lesní správy dlouhodobě a trvale žije jeden a půl smečky vlků. Polovina smečky znamená, že jedna smečka se pohybuje na rozhraní dvou správ. Potkat vlka u cesty v rozsáhlých lesních komplexech není až tak vzácné. Existuje mnoho videí ze setkání, pořizovaných mobilním telefonem.

Za celou dobu historie lesní správy nebyl zaznamenán případ, že by vlk napadl člověka. Ovšem škody na zvěři nejsou zanedbatelné a musí se s nimi v plánech počítat. Nejcitelněji se působení vlka dotýká srnčí zvěře. Odhaduje se, že ročně vlci uloví na 50 ks jelení zvěře, 150 prasat a 300 ks srnčí zvěře. „Je to značné množství spárkaté zvěře, která působila škody, které myslivci musí hradit, ale profit ze zvěřiny má vlk,“ uvádí Maciej.

Nad polskou myslivostí se stahují mraky

Na pronájem honiteb nevzniká nějaký přetlak nájemců a myslivost tak z velké části vykonávají místní myslivecká sdružení. Je to také tím, že celé Polsko má pouze 130 000 myslivců. Tedy zhruba jednoho myslivce na 300 obyvatel a na 2,4 km². Pro porovnání v České republice máme jednoho myslivce na 110 obyvatel a na 0,8 ha, v obou ukazatelích tedy asi trojnásobně více. Podle Macieje je aktivita myslivců zhruba stejná jako u nás. Odhaduje, že těch aktivních je z celkového počtu zhruba 30 %. Ostatní jsou řeckněme příležitostní nebo sváteční myslivci.

Za největší problémy v myslivosti považuje Maciej sílící společenský tlak na odsuzování myslivosti a myslivců. To se, bohužel, promítá i do politiky a vznikají zákony, které v budoucnu mohou mít vážný dopad na provoz myslivosti.

Za jedno z nekoncepčních nařízení považuje, že se mládež do 18 let nesmí účastnit lovu. To má vážné důsledky například v lesnických školách a učilištích, kde je myslivost vyučována. Lovu se nesmí účastnit ani mladí trubači. Otec nesmí vzít své dospívající dítě na čekanou atd. Přitom pozitivní vztah k myslivosti se vytváří již od dětství.

Tady se projevila zcela evidentní snaha lov tabuizovat jako něco neslučitelného s psychikou dospívajících. Sám Maciej říká: „Sex povolujeme od 15 let, se všemi z toho plynoucími možnými společenskými následky, ale s tátou na lov srnce může syn nebo dcera jít až od 18 let. To nemá logiku a vyplývá mi z toho snaha prezentovat myslivost a lov jako něco nepatřičného.“

Další nepromyšlenou novinkou je možnost vyčlenit pozemky z honitby a prohlásit je za nehonební. To v konečném důsledku při ma-

sivnějším uplatnění může vést ke znemožnění lovu a plnění stanovených plánů.

Poslední drobností je zákaz lovu ve vzdálenosti menší než 150 m od obydlí proti dřívější 100 m. Snaha, zatím neúspěšná, byla stanovit tuto vzdálenost na 500 m.

Na střední lesnické škole Goraj

Cestou na Střední lesnickou školu Goraj jsme na kruhovém objezdu v Czarnkówe mohli obdivovat namalovaný historický dům na nevzhledné, rovné stěně po zbourané budově. Zajímavé řešení, jak si vylepšit pohled na jinak nezajímavou stěnu budovy.

Maciej vzpomínal, jak navštěvoval střední technickou lesnickou školu Goraj, kterou po pětiletém studiu ukončil maturitou. Poté pokračoval ve studiu na Lesnické akademii vysoké školy zemědělské v Poznani a po ukončení akademie v roce 1994 nastoupil jako elév na lesní správu Krucz.

Se střední lesnickou školou Goraj udržoval stále těsný kontakt a již během studií v Poznani jezdil na školu a vyučoval trubače. Po nástupu na lesní správu Krucz působil na škole několik let jako mistr odborné výchovy a pochopitelně vedl studentský soubor mysliveckých trubačů. Spolu se svým bratrem Pawlem se věnují výuce trubačů dodnes.

Škola Goraj vznikla v roce 1945 a je nejstarší lesnickou školou v Polsku. Původně škola využívala prostor zámku, kde probíhala výuka a studenti zde byli zároveň ubytováni. Zámek dnes slouží již jen jako internát.

Školu navštěvuje 250 studentů a z toho 50 trubačů hraje na borlice. Výuka probíhá pravidelně jednou až třikrát týdně a je součástí doplňkových aktivit školy. Soubor trubačů z Goraje je pravidelným účastníkem trubačských soutěží a často navštěvuje soutěže v zahraničí.

V Polsku je 15 lesnických škol a z toho 11 spadá pod Ministerstvo životního prostředí. V letošním roce se zde mělo konat ME ve vábení jelenů, ale také tato soutěž byla zrušena.

Rozkvět myslivosti na zámku Goraj

Zámek Goraj vybudoval v letech 1907 až 1912 říšský hrabě Wilhelm Bolko Emanuel von Hochberg, syn Hanse Heinricha XI. vévody z Pleßu. Otec byl vrchním lovcím německých císařů a velký podporovatel troubení na borlice. Borlice zavěšená na řemínku byla součástí uniformy lesnického personálu.

Syn Bolko zdědil po otci vášeň pro myslivost a když od otce obdržel panství Goraj, v té době bohem zapomenutý kraj, velmi se zasloužil o jeho rozkvět. Vybudoval prosperující lesní, zemědělské a myslivecké hospodářství, kde získalo práci mnoho místních obyvatel. Na svém panství nechal zbudovat rozsáhlou oboru.

Z dochovaných dokladů je patrné, jak jeho správci vedli přesnou statistiku jeleního paroží až do doby ulovení. Shozy jednotlivých jelenů,

Hrob hraběte Wilhelma Bolka Emanuela von Hochberg

kteří měli každý své evidenční číslo, byly součástí přesného sledování.

V roce 1934 hrabě Bolko z Hochbergu neočekávaně zemřel na srdeční selhání. Goraj v něm ztratil výtečného hospodáře a hlavně podporovatele místního obyvatelstva, které měl rád a více se cítil Polákem než příslušníkem německé šlechty. Před smrtí s obavami hleděl na vývoj v předválečné Evropě a snažil se co nejvíce udržet autonomní rozvoj panství ve spolupráci s místními obyvateli. Je pochován v lese nedaleko zámku a na náhrobním kameni je vytesán nápis „Postůj poutníče u tohoto kamene a vzpomeň na šlechtetného člověka, který osušil tisíce žalostných slz chudých, v jejichž srdcích zůstává vzpomínka trvalejší než tento kámen.“

Místo stájí centrum propagace státních lesů

Nedaleko zámku stály hospodářské budovy, stáje a místo pro kočáry. Dříve byly budovy součástí školy a sloužily pro výuku. Dnes patří pod lesní správu Krucz, která zde po několikaleté rekonstrukci otevřela v roce 2018 centrum propagace státních lesů se zaměřením na vzdělávání. Z jízdárny vznikla víceúčelová hala pro sport, konference i kulturní akce. Část je přestavěna na odborné kabinety a výukové nebo konferenční sály. V horním patře je pak expozice představující krajinu, flóru a faunu oblasti. Výukové prostory využívají také studenti lesnické školy Goraj.

Sisyfos a Jan Pavel II.

Na zpáteční cestě jsme se zastavili na březích jezera Biale a uskutečnili dvě duchovní zastávky, které nás mohou vést k zamyšlení.

To první zastavení bylo u uměle vykopaného příkopu, který odvádí vodu ze zaplavovaného políčka drobného zemědělce. Ten byl celý život sužován záplavami na svém malém políčku a snil o vybudování kanálu, který by odvedl záplavovou vodu do 600 m vzdáleného jezera.

Vozík Sisyfa s příkopem
Kaplička kardinála Wojtyły

Když odešel do důchodu, rozhodl se hluboký kanál sám vykopat. Opatřil si důlní vozík a každý den šel a hloubil příkop a vyvážel zeminu. Celkem deset let, den co den, bez ohledu na počasí, sám, pouze s krumpáčem a lopatou, plnil svůj stavební plán.

Mezitím došlo ke společenské změně a jeho políčko téměř ztratilo cenu. K máni byla pole na lepším místě a téměř zadarmo. Lidé za ním chodili a snažili se jej od jeho záměru odradit, ale on se nevzdal a příkop vykopal. Dokonce funguje, jen nemá žádný větší význam. Ta práce se nemohla vyplatit.

Nedlouho po dokončení svého životního poslání zemřel. Zůstal po něm široký a hluboký příkop, který je připomínkou nezdolné lidské vůle a vytrvalosti. Spoluobčané jej nazvali Sisyfem a postavili mu u kanálu pamětní kámen.

Na druhém břehu jezera se v roce 1977 utábořila skupinka nadšenců, která sjízďela údolí řeky Miaty a jezera na kánoích. Mezi účastníky srazu byl také krakovský kardinál Karol Wojtyła, který se rok nato stal papežem a přijal jméno Jan Pavel II.

Na naší cestě nás doprovázel probošt Bogdan Spychaj z farnosti Maciejowa bydliště. Zdatný trumpetista a přítel Macieje, který je jeho průvodcem v myslivosti a loveckém troubení.

Ty dvě zastávky přímo provokovaly k zamyšlení nad smyslem lidského bytí a činnosti. Zatímco „Sisyfos“ vynaložil nesmírné úsilí, jen aby odvedl vodu ze svého políčka, tak Jan Pavel II. dokázal změnit společnost. Možná proto, že nemyslel na svůj prospěch, ale chtěl pomoci ostatním. Oba měli cíl a obětovali mu značnou část svého života.

Stanovit správný cíl, který by přijali ostatní, bývá mnohdy obtížné. O to obtížnější, když se týká mezinárodní spolupráce. Vyžaduje to nejen dobrý vhled do dané problematiky, ale také hodně pokory, porozumění, ochoty ke kompromisům, obětování času, energie a pohodlí.

Projekt ME mysliveckých trubačů byl akceptován ve velké části Evropy. Snad se tedy podařilo stanovit správný cíl. Jak bude tento projekt v budoucnu prosperovat, záleží na lidech, kteří budou ochotni pro něj něco udělat.

Rada KSM v síni historie trubačů v Tuchole

Setkání rady Klubu mysliveckých trubačů Polska v Tuchole

V sobotu ráno jsme vyjeli s Maciejem do zhruba 120 km vzdálené Tucholy, kde bylo od 10 hodin naplánované zasedání rady Klubu mysliveckých trubačů Polska (KSM) na střední lesnické škole. Na programu byla obhlídka školy, návštěva síně trubačů založené Piotrem Grzywaczem a pak projednání plánu činnosti KSM na zbytek roku, odložené voleb a příprava roku 2021. Jeden z bodů se týkal mezinárodní spolupráce a ME trubačů.

KSM vznikl 20. března 1995. Jeho prvním předsedou byl zvolen Mieczysław Leśniczak, který dnes v radě působí v hudební komisi, jejímž předsedou je Krzysztof Kadlec. V roce 2000 se stal předsedou klubu Maciej Strawa a tuto pozici zastává dodnes.

Klub má 1100 členů a Maciej odhaduje, že dalších zhruba 3000 trubačů se v Polsku věnuje hraní na borlici.

V tomto ohledu máme u nás porovnatelné údaje vztažené na počet obyvatel. U nás má klub 300 členů a odhadujeme, že dalších 1000 trubačů se hraní věnuje.

Členem KSM se může stát i nečlen mysliveckého svazu, ale musí prokázat na regionální nebo celostátní soutěži, že zvládne dovednost zahrát skladby v kategorii B.

Stejně jako u nás, nemá polský klub právní subjektivitu a organizačně spadá pod Polský myslivecký svaz (PZŁ). Obdobně je také těžišť výuky směřováno na střední lesnické školy. Pro ostatní zájemce z řad myslivců pořádají okresní organizace PZŁ kurzy s pravidelnou výukou, a to jak pro začátečníky, tak i pro pokročilé.

V Polsku je každoročně pořádáno mnoho regionálních soutěží, někdy s menší, někdy s větší, případně i s mezinárodní účastí. Klub samotný pak každoročně organizuje celostátní soutěž „O Róg Wojskiego“. To je jméno lovcího pana Tadeáše z historické národní epopeje Pan Tadeusz od Adama Mickiewicze a před-

mětný přírodní roh byl použit ve filmu natočeném režisérem Andrzejem Wajdou.

Plán mezinárodní spolupráce do budoucna

Za sekretariát ME trubačů jsem našim polským kolegům poděkoval za jejich práci při přípravě ME a vyjádřil přesvědčení, že práce nebyla zbytečná, i když její plody budeme sklízet až za pět let.

Na jednání bylo konstatováno, že formát mistrovství Evropy, kde ve výboru jsou zástupci mysliveckých svazů a klubů trubačů, může hrát významnou roli i při projednávání další spolupráce. Například při realizaci zápisu myslivosti, případně pouze kultury nebo jen lovecké hudby, na seznam nehmotného kulturního dědictví země a posléze i UNESCO.

Aktuálně je domluveno uspořádat ME mysliveckých trubačů ve dnech 8. až 10. 10. 2021 v Maďarské Pécsi. V Maďarsku by se mělo ME uskutečnit v rámci programu světové myslivecké výstavy v Budapešti a organizátoři počítají také s účastí zahraničních trubačů v rámci výstavy a poté na společném koncertě a projektu pěti až šesti Svatohubertských mší, sloužených v národních jazycích zúčastněných států ve stejný čas v různých kostelích v Budapešti.

Další ročník ME bude následovat v roce 2023 v Německu a v roce 2025 by se pořádání soutěže vrátilo zpět do Polska.

Také PZL oslaví stejně jako ČMMJ v roce 2023 100 let od svého založení. K tomu připravuje PZL tradiční kongres s pětiletou periodou na téma myslivecké kultury. V oblasti lovecké hudby by bylo proto dobré požádat partnery z ME o referát přednesený na konferenci zástupcem každé země. Nabízí se také vzájemná výpomoc polských a českých trubačů na slavnostním koncertu, který by se uskutečnil

v Rudolfinu v Praze a ve vybraném městě v Polsku.

Vzpomínka na Piotra Grzywacze

Piotr byl učitelem na lesnické škole v Tuchole a nadšeným propagátorem a archivářem lovecké hudby. Poprvé jsme se setkali na celostátní soutěži ÚV ČMS ve hře na lesnice a borlice v roce 1988 v Kostelci nad Černými Lesy, odkud si polský soubor odvezl džbán věnovaný městem.

Piotr nelitoval času ani námahy a účastnil se se souborem trubačů mnoha soutěží po celé Evropě. Zároveň shromažďoval artefakty spojené s loveckou hudbou, které třídil a zakládal. Počínaje pozvánkami, přes plakáty, výsledkové listiny až po noty a nástroje. Vytvořil mimořádnou sbírku, jejíž část je umístěna v jedné místnosti lesnické školy. O další věci pečuje jeho syn Karol. Součástí sbírky jsou také kroniky.

Na jednání byla přítomna vdova po Piotrovi paní Grzywaczová. Ta mi přislíbila, že v archivu vyhledá vše, co souvisí s ČR a kopie mi zašle. Snad nám to pomůže poskládat střípky informací z naší historie. Náš archiv uložený ve skladu Interlovu na Spořilově v roce 1997 shořel a s ním se nenávratně ztratily veškeré podklady k soutěžím a činnosti KT do té doby.

Po jednání jsme s Maciejem, paní Grzywaczovou a některými členy Rady zašli na místní hřbitov, věnovali Piotrovi tichou vzpomínku a zapálili u hrobu Piotra dvě svíčky. Jednu za KSM a druhou za KT ČMMJ. V následující svatohubertské mši byla Piotru Grzywaczovi věnována vzpomínka.

Vystoupení trubačů na festivalu v Tuchole

Po mši následovalo vystoupení trubačů na hudebním festivalu pořádaném v městském parku. Myslivečtí trubači přišli na řadu po rockové skupině a musím přiznat, že jsem měl trochu obavy z přijetí úplně jiného žánru místním publikem. Byl jsem ale mile překvapen, že se žádný úprk nekonal a obecenstvo poslouchalo a tleskalo trubačům stejně jako předtím rockeřům. Tak to snad s těmi protimysliveckými náladami nebude tak zlé.

Z Tucholy jsme se vraceli v devět večer a cesta nám při rozhovoru utekla jako voda z čeřenu. Hodinu před půlnocí jsme dorazili k penzionu a sotva jsme vystoupili, přišel se s námi rozloučit statný lopatáč. Stál klidně dvacet metrů od nás a pak klidně zatáhl zpět do lesa.

Za krásné přijetí bych rád Maciejovi poděkoval, za jeho vstřícnost a fundované odpovědi na dotazy. Maciej Strawa je upřímný a tvůrčí člověk, pro kterého je duchovní a kulturní rozměr jakékoliv činnosti samozřejmostí. Velmi si naší spolupráce vážím a jsem za ni vděčný.

Petr ŠEPLAVÝ
člen rady KT ČMMJ

Vzpomínka na Piotra Grzywacze – zleva Krzysztof Kadlec, Kazimierz Kroskowski, Petr Šeplavý, Anna Grzywaczová, Maciej Strawa a Karol Kroskowski